

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 512/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. N., zastúpeného advokátkou Mgr. Ivetou Vajdovou, Bárdošova 2939/25, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 654/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2014 doručená sťažnosť M. N. (ďalej len „sťažovateľ“) podpísaná zaručeným elektronickým podpisom, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 654/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu podaného na Okresnom súde Bratislava III. dňa 2. 12. 2009 domáhal aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým by odporcu zaviazal k úhrade sumy vo výške 4.813,11,- € s príslušenstvom.

Okresný súd Bratislava III. platobným rozkazom 40 Ro/1294/2009 vyhovel návrhu sťažovateľa dňa 1. 2. 2010. Proti vydanému platobnému rozkazu podal odporca odpor. Po vykonanom dokazovaní rozhodol Okresný súd Bratislava III. rozsudkom č. k. 9 C/51/2009 dňa 21. 5. 2012. Rozsudok bol navrhovateľovi doručený až po 2 mesiacoch, dňa 27. 7. 2012. Proti rozsudku sa odporca odvolal, odvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 7. 9. 2012 k vyjadreniu, ktoré bolo Okresnému súdu Bratislava III. zaslané elektronickou formou dňa 17. 9. 2012. Okresný súd Bratislava III. postúpil spis Krajskému súdu takmer po 4 mesiacoch odo dňa ako podal navrhovateľ prvostupňovému súdu svoje vyjadrenie k podanému odvolaniu odporcu a takmer 7 mesiacov od vynesenia rozsudku prvostupňovým súdom. Z uvedeného je zrejmé, že aj v administratíve prvostupňového súdu došlo k prieťahom v konaní...“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„Právna zástupkyňa navrhovateľa v septembri 2013 nahliadla do spisu vedenom na Krajskom súde v Bratislave, pričom zistila že Krajský súd nevykonal vo veci žiadny úkon. Dňa 2. 10. 2013 bola podaná sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi súdu, ktorý listom zo dňa 24. 10. 2013 odpovedal na sťažnosť, pričom túto vyhodnotil ako dôvodnú. Bolo skonštatované, že prieťahy v konaní boli ovplyvnené objektívnym stavom, a to vysokým nápadom vecí v oddeleniach 3 Co, 3 CoPr, a 3 CoD, ako aj skutočnosťou, že predseda senátu je zároveň členom senátu 6 Co pre veci, ktoré napadli do 15.6.2012. V odpovedi krajského súdu sa ďalej uvádza, že sa nejedná o súdne konanie, ktoré by malo prebehnúť s osobitnou, resp. výnimočnou rýchlosťou, nakoľko predmetom konania nie je výživné, pracovné veci atd'., tak ako je to stanovené rozhodovacou praxou štrasburských orgánov ochrany práva a rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave, pričom vec mala byť podľa vyjadrenia predsedu senátu rozhodnutá do konca roku 2013.

Do konca roku 2013 Krajský súd v Bratislave vo veci nerozhodol, ani nevykonal žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu. Krajský súd na dopyt na stav vo veci z 12. 2. 2014

odpovedal dňa 13. 2. 2014, že vec ešte nie je rozhodnutá, pričom Krajský súd vo veci za dobu 14 mesiacov nevykonal žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu...

Poukazujeme na skutočnosť, že vec stále nie je právoplatne rozhodnutá, pričom od podania návrhu uplynuli viac ako 4 roky.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 3 Co 654/2012 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 654/2012 konal bez zbytočných prietahov.“

Ďalej sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 2 000 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 654/2012. Aj keď sťažovateľ v sťažnosti poukazoval aj na nečinnosť Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 51/2010, ústavný súd sa možným porušovaním označeného základného práva týmto súdom nezaoberal, keďže podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom a osobitne jeho petitom. Navyše, konanie pred ústavným súdom je ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 17/2014)

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zohľadnil svoju doterajšiu judikatúru konštatujúc, že konanie na krajskom súde prebieha od 18. decembra 2012 (keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní), pričom sťažnosť na porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bola ústavnému súdu doručená 18. februára 2014, t. j. rok a 2 mesiace od predloženia spisu okresného súdu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Ústavný súd zistil, že krajský súd v odvolacom konaní rozhodol uznesením z 31. marca 2014, pričom súdny spis bol okresnému súdu vrátený 14. mája 2014. Ústavný súd zastáva názor, že dĺžka predmetného odvolacieho konania aj napriek nečinnosti krajského súdu sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 654/2012 (dĺžka napadnutého konania bola približne 1 rok a 3 mesiace) zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03), a ako už bolo uvedené, napadnuté konanie krajského súdu bolo skončené uznesením z 31. marca 2014.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou ďalej konštatuje, že aj keď predseda krajského súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľa na prierahy v napadnutom konaní sťažnosť vyhodnotil ako dôvodnú, táto skutočnosť sama osebe nemusí viesť k prijatiu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie (napr. m. m. IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/09).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prierahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prierahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr.

I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Nad rámec ústavný súd dodáva, že krajský súd rozhodol krátko po podaní sťažnosti (31. marca 2014) a 14. mája 2014 bol spis vrátený okresnému súdu. Z uvedeného nesporne vyplýva, že v čase rozhodovania ústavného súdu bol stav právnej neistoty týkajúci sa konania krajského súdu odstránený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014